

Sygn. akt II Ka 533/23

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 września 2023 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Agata Kowalska
------------------------	---------------------------------

Sędziowie:	SO Agnieszka Karłowicz (spr.)
	SO Karol Troć

Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak
---------------------	---

przy udziale Prokuratora Artura Trębickiego

po rozpoznaniu w dniu 1 września 2023 r.

sprawy **M. S.**

o wyrok łączny

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę skazanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 24 kwietnia 2023 r. sygn. akt II K 1007/22

wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. P. 147,60 zł (w tym 27,60 zł podatku VAT) tytułem kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

zwalnia skazaną od wydatków za II instancję przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 533/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

wyrok łączny Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 24 kwietnia 2023 r. w sprawie II K 1007/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	rażąca niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności, przy zastosowaniu wadliwych kryteriów jej wymiaru i niewystarczającym uwzględnieniu okoliczności przemawiających za orzeczeniem kary łagodniejszej.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
- na wstępie przypomnieć należy, iż na gruncie niniejszej sprawy podstawę kary łącznej stanowiły dwa orzeczenia, kolejno: - wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 9 marca 2021 r. w sprawie II K 361/20, którym wymierzono skazanej karę 1 roku pozbawienia wolności		

z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat

- wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 21 kwietnia 2021 r. w sprawie II K 214/19, którym wymierzono skazanej karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym.

- w tym miejscu zaznaczyć należy, iż ze względu na daty w jakich zapadły poszczególne z wyartykułowanych powyżej orzeczeń i fakt, iż w tzw. międzyczasie zmianie uległy przepisy dotyczące instytucji kary łącznej, na gruncie niniejszego postępowania zasła konieczność szerszego przeanalizowania wykładni przepisów intertemporalnych oraz porównania stanów prawnych sprzed newralgicznej daty, w jakiej doszło do rzeczony nowelizacji i po niej, a następnie stwierdzenia, który stan prawny przewidywał przepisy korzystniejsze z punktu widzenia zainteresowanej rozstrzygnięciem sprawy M. S.. I tak, Sąd Rejonowy trafnie stwierdził, iż ustawą względniejszą dla sprawcy była ta obowiązująca przed wejściem w życie noweli z dnia 24 czerwca 2020 roku. Jednakże, wobec faktu, iż konkluzje organu niższego rzędu w tym zakresie nie wzbudziły żadnych zastrzeżeń, tak ze strony apelującego, jak i Instancji Odwoławczej, problematyka ta nie wymaga szerszego omówienia na łamach niniejszego uzasadnienia wyroku.

- dlatego też, bezpośrednio przechodząc do meritum nadmienić należy, iż zgodnie z treścią art. 86 kk (w brzmieniu obowiązującym

w okresie od 1 lipca 2015 roku do 23 czerwca 2020 roku), Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności. Z kolei, stosownie do treści art. 87 kk w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności. Wobec treści przywołanych powyżej przepisów karnomaterialnych przyjąć zatem należało, że na gruncie niniejszej sprawy granice kary łącznej winny oscylować pomiędzy karą 1 roku pozbawienia wolności, a karą 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Indywidualizacja kary łącznej w każdym konkretnym przypadku należy zaś jednak do ferującego dany wyrok Sądu, który orzekając w granicach nakreślonych przez ustawę ram, poza stosowaniem ogólnych dyrektyw i zasad wymiaru kary, uwzględnieniem oceny całokształtu czynów przestępnych i podmiotowo - przedmiotowych relacji między nimi, winien mieć na uwadze okoliczności, które ujawniły się po wydaniu poprzednich wyroków (nie należy im jednak nadawać zbytnej wagi, gdyż są jedną z dyrektyw branych pod uwagę przy wymiarze kary łącznej) oraz wzgląd na prewencyjne cele karania, zarówno w indywidualnym, jak i społecznym aspekcie.

- stąd, nawiązując wprost do postulatu skarżącego wyraźnie zaznaczyć należy, iż obowiązujące przepisy prawa nie wprowadzają

automatyzmu w zakresie kształtowania kary łącznej i nie dają podstaw w każdej sytuacji do zastosowania zasady pełnej absorpcji (czy też per analogiam pełnej kumulacji), a zwłaszcza tylko dlatego że takie rozstrzygnięcie jawiłoby się jako słuszne w oczach którejś z zainteresowanych stron procesowych. W ocenie Sądu Okręgowego, zastosowanie względem M. S. postulowanej przez skarżącego zasady absorpcji, zgodnie z którą wobec skazanej orzeczona zostałaby kara łączna w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności, wiązałoby się poniekąd z bezzasadnym quasi darowaniem skazanej wykonania kary orzeczonej w wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 21 kwietnia 2021 r. w sprawie II K 214/19, a tym samym implikowałoby bezkarność skazanej za jedno z przestępstw, których się dopuściła. Oparcie przez Sąd ferujący wyrok wymiaru kary łącznej na omówionej zasadzie absorpcji każdorazowo traktować należy zatem jako rozwiązanie zupełnie skrajne, stosowane jedynie wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia. Z kolei, w kategoriach tak pojmowanej wyjątkowości nie należy rozpatrywać okoliczności wskazywanych przez obrońcę skazanej w wywiedzionym środku odwoławczym. W jego treści skarżący tak naprawdę powołał się wyłącznie na opinię Zastępcy Dyrektora Aresztu Śledczego w W. – G.. W przekonaniu Sądu Okręgowego, w konfrontacji z innymi kryteriami wymiaru kary łącznej, wskazanym w tymże dokumencie okolicznościom (choćby podeszły wiek skazanej czy stan zdrowia) nadano właściwą rangę i znaczenie, co znajduje swoje odzwierciedlenie

w wymiarze orzeczonej kary. Zgodnie z przyjętą linią orzeczniczą poprawne zachowanie w jednostce penitencjarnej winno stanowić regułę i okoliczności tej nie należy przeceniać przy wymiarze kary łącznej. Jest to bowiem obowiązek skazanych, który spotyka się z reakcją w postaci udzielania skazanym nagród regulaminowych w oparciu o przepisy kodeksu karnego wykonawczego (postanowienie SN z 22.12.2020 r., II KK 67/20, LEX nr 3095759, wyrok SA w Gdańsku z 11.03.2022 r., II AKa 2/22, LEX nr 3359765). Na marginesie należy zwrócić uwagę, że na dzień wydania opinii skazana nie była nagradzana regulaminowo. Przeciw zastosowaniu zasady pełnej absorpcji przemawiało również to, że oba czyny, za które została skazana M. S. wyrokami Sądu Rejonowego w Garwolinie w sprawach II K 361/20 i II K 214/19 godziły w różne rodzajowo dobra chronione prawem, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Nadto dane o karalności skazanej wskazują, że nie wykorzystała ona szansy zmiany swojego postępowania jaką otrzymała w związku z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności ze sprawy II K 361/20, gdzie przyjęcie przez sąd wobec niej pozytywnej prognozy kryminologicznej okazało się być błędem, a zastosowany środek probacyjny okazał się nieskuteczny, gdyż ponownie M. S. powróciła na drogę przestępstwa, na co wskazuje skazanie w sprawie II K 214/19. W tym aspekcie nie można też pominąć jej uprzedniej karalności.

<p>- puentując całość powyższych rozważań stwierdzić należy, iż Sąd Odwoławczy nie dopatrył się przesłanek przemawiających za złagodzeniem zasądzonej wobec skazanej w pierwszoinstancyjnym postępowaniu kary łącznej. Skarżący nie zaprezentował bowiem żadnych skutecznych argumentów przemawiających za przychyleniem się do wyrażonego na łamach apelacji postulat. Analogicznie zatem wywieść należy, iż sankcja karna zaproponowana przez Sąd Rejonowy jest sprawiedliwa, słuszna i nie nosi cech o jakich stanowi art. 438 pkt 4 kpk, a trzeba przypomnieć, że tylko i wyłącznie rażąca niewspółmierność mogłaby skutkować zasadnością podniesionego przez obrońcę zarzutu. Stąd, nie było podstaw, by w tym zakresie podjąć ingerencję w treść zaskarżonego wyroku.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary poprzez obniżenie kary łącznej pozbawienia wolności do kary 1 roku pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadność podniesionego przez obrońcę zarzutu skutkowało utrzymaniem w mocy zaskarżonego wyroku.</p>		

<p>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	<p>PODLEGAJĄCE</p>
---	---------------------------

1.	-----
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
wyrok łączny Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 24 kwietnia 2023 r. w sprawie II K 1007/22 – w zaskarżonej części	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
zarzuty apelacji okazały się w całości bezzasadne, zaś Sąd Okręgowy nie dostrzegł, ażeby w sprawie zachodziły podstawy do zmiany wyroku na podstawie okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiążle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	

1.1.	~~-----~~	~~# art. 439 k.p.k.~~
Zwiężle o powodach uchylecia		
~~-----~~	~~-----~~	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
~~-----~~	~~-----~~	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
~~-----~~	~~-----~~	
4.1.	~~-----~~	~~# art. 454 § 1 k.p.k.~~
Zwiężle o powodach uchylecia		
~~-----~~	~~-----~~	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
~~-----~~	~~-----~~	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

-----	-----	-----
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Sąd Odwoławczy na podstawie art. 29 ust. 2 Prawo o adwokaturze i § 17 ust. 5 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 18 z późn. zm.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. P. kwotę 147,60 zł (w tym 27,60 zł VAT) za obronę skazanej sprawowaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
III.	apelacja obrońcy skazanej okazała się w całości bezzasadna, zatem zgodnie z art. 636 § 1 kpk skazana winna ponieść wydatki postępowania odwoławczego. Jednakże, mając na uwadze konieczność odbycia przez nią kary pozbawienia wolności, Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk zwolnił skazaną z tych wydatków, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	obrońca
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo kara

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana